

gerret, og at den danske Stats Beskyttelse vil kunne blive paakaldt af Personer, der aldrig have haft nogen reel Tilknytning til det danske Statssamfund; saadanne Tilfælde ville dog neppe blive meget talrige, idet de senere Slægtled formentlig som Regel ville lade sig naturalisere i den Stat, til hvilken de ved alle deres Forhold ere fast knyttede.

Til § 2.

Medens Lov Nr. 42 af 19. Marts 1898 tildeler alle Personer, der ere fødte udenfor Danmark af danske Forældre efter den 7. April 1898, paa hvilket Tidspunkt Loven traadte i Kraft, dansk Indfødsret, kunde de i Udlandet af danske Forældre tidligere fødte Børn ifølge Indfødsretsforordningen af 15. Januar 1776 kun undtagelsesvis erhverve Indfødsret ifølge Fødsel, nemlig kun, naar Forældrene ved Fødselens Tid befandt sig i Udlandet paa Rejse eller for den kongelige Tjenestes Skyld. Til Opnaaelse af dansk Indfødsret udenfor de nævnte særlige Tilfælde krævedes Naturalisation ved Lov for hver enkelt Person.

Denne Ordning har vist sig at bevirke Ulemper for Personer, fødte før den 7. April 1898 af danske Forældre under disses faste Ophold i Lande, i hvilke fremmede af hvid Race i øvrigt ikke ere det paagældende Lands Jurisdiktion undergivne, idet nye traktatlige Bestemmelser medføre, at kun saadanne Personer, hvem de danske Love tildele dansk Nationalitet, staa under dansk Jurisdiktion. For de førnævnte Personer vil det her paapegede Forhold — i Strid med den almindelige Retsopfattelse

om Afstammings Betydning, der fra andre Magters Side bringes til Anvendelse over for disse Lande, — medføre, at de ikke have Eksterritorialitetsret, men henhøre under vedkommende Lands Jurisdiktion.

Den foreslaaede Lovbestemmelse, der efter det anførte kun vil faa Betydning i en Overgangsperiode og for et bestemt begrænset Antal Personer, tilsigter blot at give disse den samme Ret til at staa under Beskyttelse af den danske Stat, som i Almindelighed tilkommer danske, der bo eller opholde sig i de udenfor det europæisk-amerikanske Folkesamfund staaende Lande.

For Personer, der ere fødte af danske Forældre før 7. April 1898 i de til det europæisk-amerikanske Folkesamfund hørende Lande, gøre Hensyn som de forommeldte sig ikke gældende, og man har derfor ikke fundet Føje til at foreslaa Loven tillagt tilbagevirkende Kraft ogsaa for deres Vedkommende. Erfaringen viser dog, at det for disse Personers Vedkommende, naar de opholde sig i Udlandet og ikke der have erhvervet Statsborgerret, undertiden er forbundet med Vanskeligheder at skaffe sig fornødne Legitimationsdokumenter, og da det maa erkendes, at Danmark er nærmest til at komme dem til Hjælp i saa Henseende, har Regeringen ved et Ændringsforslag til det i Folketinget i indværende Samling forelagte Forslag til Lov om nogle Ændringer i Fattigloven af 9. April 1891 søgt tilvejebragt fornøden Hjemmel i saa Henseende for Indenrigsministeren i Tilslutning til Fattiglovens Bestemmelser om Hjemstedsbeviser.